

zákona čís. 44/28 Sb. z. a n. zůstává nedotčenou, ať je v pozemkových knihách zapsáno čili nic.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 10. prosince 1931, čj. Rv I 1928/31^f-1. Dr. Koutník.

Nárok na náhradu škody z toho, že zaměstnavatel přihlásil zaměstnance k invalidnímu pojištění pozdě, promlčuje se podle § 1489 obč. zák. uplynutím 3 let. Tato lhůta nepočíná se dnem, kterého zaměstnanec zvěděl o tom, že byl na určitou rentu pojištěn, nýbrž dnem, kterého mu pensijní ústav oznámil, že mu nárok na určitou rentu napadl a že mu tato bude vyplácena, čili jinak řečeno nikoli dnem, kterého bylo možno výši škody zjistiti, nýbrž dnem, kterého poškozený nabyl vědomosti o rozsahu škody skutečně už povstalé.

Důvody nejv. soudu: Dovolání opřené o dovolací důvody podle § 503 č. 3 a 4 c. ř. s. není oprávněno.

Jako rozpor se spisy podle § 503 č. 3 c. ř. s. vytýká dovolatelka nesprávnost zjištění rozsudku odv. soudu, že nebyla prokázána existence výměru ze dne 24. XI. 1921, jímž byl žalobce uvědomen o tom, že jest pojištěn v XVI. platové stupnici na roční invalidní důchod 705 Kč. Výtka jest bezpodstatná, protože napadený rozsudek vůbec neobsahuje uvedené zjištění, nýbrž v jeho důvodech se praví, a to ještě jen mimochodem, že není prokázáno, že žalobce obdržel uvědomení ze 24. XI. 1921, a k tomu se dodává, že by žalobce z něho ani nemohl seznati celý rozsah svého poškození.

Po právní stránce jest se zřetelem k dovolatelčiným vývodům řešiti jen otázku, od které doby počal se v souzeném případě běh tříleté promlčecí lhůty podle § 1489 obč. zák. Odv. soud vyslovil názor, že počátek promlčecí lhůty jest počítati teprve od doby, kdy byl žalobci doručen výměr pensijního ústavu ze dne 9. IV. 1926, protože teprve z něho mohl žalobce poznati, na jakých základech a v jaké výši jest mu pensijní důchod vyměřen a jakou škodu trpí tím, že nebyl žalovanou firmou přihlášen k pensijnímu pojištění již v r. 1909. Dovolatelka se snaží naproti tomu dovoditi, že promlčecí lhůta se počala již dnem nápadu renty, v souzeném případě dnem 11. III. 1926, protože žalobce, nemoha se podle § 2 obč. z. omlouvatí neznalostí řádně vyhlášených zákonů, musil znáti předpisy upravující pensijní pojištění a mohl si na jejich základě sám vypočítati svůj starobní důchod a důsledkem toho i výši škody v den nápadu renty.

S dovolatelčiným názorem nelze souhlasiti. Podle stálé judikatury nejv. soudu počíná se promlčecí lhůta § 1489 obč. z. teprve skutečnou znalostí rozsahu škody, a to znalostí tak úplnou a bezpečnou, že vystačí k podání řádné žaloby (§§ 178, 226 c. ř. s.),

a nelze pouhou možnost vědomostí klásti na roveň skutečné znalosti (viz rozhodnutí č. 2607, 3082, 4389, 5088, 5409, 5701, 6860, 9755 sb. n.s.). Pro počátek promlčecí lhůty § 1489 obč. z. není tedy rozhodným předpis § 2 obč. z., že se nikdo nemůže omlouvatí neznalostí zákonů řádně vyhlášených, nemá také rozhodujícího významu, bylo-li snad abstraktně možné, vypočítati již ke dni 11. III. 1926 žalobcův starobní důchod na základě zákonů a nařízení upravujících pensijní pojištění, nýbrž záleží jen na tom, kdy žalobce skutečně nabyt takové vědomosti o rozsahu škody, jež mu byla způsobena, by mohl podati řádnou žalobu. V té příčině jest souhlasiti s náležitě odůvodněným názorem odvolacího soudu, že žalobce mohl seznati a také seznal rozsah své škody teprve z výměru pensijního ústavu ze dne 9. IV. 1926 a že teprve od doručení onoho výměru žalobci jest počítati promlčecí lhůtu § 1489 obč. z.

Na věcné správnosti tohoto názoru nic nemění, uvedl-li odv. soud právnicky nepřesně, že onen výměr ze dne 9. IV. 1926 jest považovati »v jiném směru i za konstitutivní a činící právo mezi stranami«.

Pro tento spor není rozhodným, kdy počíná se promlčení pojištěncova nároku proti pens. ústavu, protože tu nejde o nárok plynoucí ze zákona o pens. pojištění proti pens. ústavu, nýbrž jde o nárok na náhradu škody proti zaměstnavateli pro opominutí včasné přihlášky k pens. pojištění.

Není konečně třeba obíratí se úvahami dovolání o tom, co by se bylo stalo, kdyby žalobce nebyl žalovanou firmou přihlášen k pens. pojištění ani dne 1. VII. 1920, když jest nesporné, že žalobce byl toho dne přihlášen.

Ježto den podání žaloby — 30. III. 1929 — spadá ještě do doby před uplynutím 3leté promlčecí lhůty, která počala se až po dnu 9. IV. 1926, posoudil odv. soud věc správně po stránce právní, uznal-li, že promlčení nenastalo.

R o z h o d n u t í n e j v y š š í h o s o u d u z 31. X. 1931 Rv II 30/31. Karel Jelínek.

Zavázal-li se chovatel obecního býka tohoto žití, ošetřovati a ke skoku připouštěti, je též povinen opatřiti tohoto tak, aby nemohl způsobiti škodu a opomene-li toho, nemůže se domáhati náhrady škody, kterou mu býk způsobil.

Z d ů v o d ů n. s.: Zmatečnost podle § 477 č. 9 a § 503 č. 1 c. ř. s. spatřuje dovolatel v tom, že prý v d ů v o d e c h rozsudkových takové rozpory, že nelze pro ně rozsudek bezpečně přezkoumati. Dovolatelem vytýkané odpory v rozsudkových důvodech nepřekážejí však bezpečnému přezkoumání rozsudku, neboť pravi-li napadený rozsudek, že nelze za nesprávné považovati zjištění prvního soudu, že býk byl zlý a divoký, a uvádí-li na to, že z výpovědi svědků, kteří pozorovali býka po úrazu, nelze usuzovati, že